

Con gái của chim phượng hoàng - Kỳ 3: Trở lại địa ngục

03/04/2022 12:45 GMT+7

TTO - Tôi đi học, vật lộn với tiếng Đức và chẳng mấy chốc đã theo kịp cả lớp. Tôi gặp được ân nhân đã rộng lòng yêu thương, chăm sóc cho tôi ăn học. Vậy nhưng, địa ngục vẫn theo đuổi...

- Con gái của chim phượng hoàng - Kỳ 1: Con ác mộng kinh hoàng
- Con gái của chim phượng hoàng - Kỳ 2: Tôi cầu xin Chúa trừng phạt bố
- Nữ văn sĩ Isabelle Müller tiếp tục câu chuyện của phượng hoàng

Tác giả là cô bé mặc quần dài đen ngồi hàng đầu với bạn học - Ảnh tác giả cung cấp

May mắn một đoạn hạnh phúc tạm thời bỗng đến với tôi bất ngờ khi bố mẹ đưa tôi sang Đức ở với chị gái Hélène, vì sau khi may mắn tạm bình phục khỏi bệnh và trở về nhà, bố không đi làm, không còn thu nhập và sợ Sở Thanh thiếu niên đến cắt quyền nuôi con. Dù phải sống chật chội trong căn gác xép tối tăm, không tiện nghi nhưng với tôi đã là thiên đường rồi...

Những thiên thần hộ mệnh của tôi, các người đang ở đâu? Có phải các người đã bỏ rơi tôi? Tại sao các người không giúp tôi? Tôi thật bơ vơ và cô đơn khi không có các người!

Đêm kinh hoàng

Tôi đi học, vật lộn với tiếng Đức và chẳng mấy chốc đã theo kịp cả lớp. Tôi gặp được ân nhân đã rộng lòng yêu thương, chăm sóc cho tôi ăn học. Vậy nhưng, địa ngục vẫn theo đuổi...

Một ngày nọ, Hélène và Gerd hỏi tôi liệu tôi có thể ở nhà một mình vài ngày không. Cả hai muốn có một dịp cuối tuần lãng mạn ở Paris. Đây là lần đầu tiên chị gái tôi muốn hưởng riêng cả ngày cuối tuần. Tôi ngay lập tức đồng ý.

Sáng thứ bảy, sau khi ăn sáng, tôi nhào bột làm bánh đã chế biến sẵn để nướng một chiếc bánh sôcôla, với ý định gây sự ngạc nhiên cho đôi uyên ương khi họ trở về vào chiều chủ nhật.

Tôi lau dọn căn bếp cho đến khi nó bóng loáng, tiếp theo tôi dự kiến hút bụi toàn bộ căn hộ. Tôi bật tivi trong phòng khách, nhưng chưa kịp ngồi lên ghế sofa nhắm nháp chiếc kẹo cao su hình con gấu thì tiếng chuông cửa vang lên.

Như Hélène đã dặn, tôi rón rén cẩn thận đi tới cửa sổ để kín đáo kiểm tra sau tấm rèm dày xem ai đang bấm chuông. Nếu đó là người đưa thư hoặc người khác, tôi không cần phải mở khóa, chúng tôi đã thỏa thuận như vậy. Ngoại trừ các nóc ô tô, tôi chẳng thấy gì ở dưới đường phố.

Tôi sẽ không mở cửa, tôi nghĩ vậy và định ngồi xuống thì lại có tiếng gõ. Tim đập thình thịch và cố không gây ra một tiếng động, tôi lặng lẽ đi dọc hành lang để xem mình có thể nhận ra ai đó qua ô kính mờ không. Tôi chỉ nhìn thấy đường viền mờ nhạt của hai người.

Một trong số họ hóa ra là hàng xóm của chúng tôi, bà kêu to: "Hélène, dậy đi nào! Có khách quen đến thăm đây này!". Sau đó, người đàn bà quay sang vị khách: "Vâng, vâng, xin cứ gõ mạnh vào! Trong nhà có người mà. Lúc này tôi nghe thấy tiếng động trong đó..."

Tôi tháo chốt cửa. Ngay sau đó, hơi thở của tôi nghẹn lại. Cơ thể tôi cứng đờ, như thể bị đóng băng: Trước mặt tôi là bố. Một mình!...

Một nụ cười nham nhở hiện lên trên khuôn mặt, và ánh mắt của ông toát lên sự ham muốn. Kể từ khi đặt chân đến Đức một năm trước, tôi không còn bị các cuộc tấn công của bố.

Tôi đã may mắn được hưởng một quãng thời gian hạnh phúc tạm thời cho dù thế nào đi nữa, và bây giờ thời gian được buông tha ấy đã kết thúc.

"Cởi quần áo ra! Bố muốn nhìn thấy mào đang khóa thân", tôi nghe ông nói.

Bị tê liệt, tôi vâng lời và đi theo bố vào phòng ngủ của Hélène. Ở đó, sau khi từng xăngtimet trên cơ thể tôi bị vằn vữa, vuốt ve và tiếp theo đó bị hành hạ hết lần này đến lần khác, con quái vật đã không buông tha cho tôi đến tận tảng sáng hôm sau, khiến cho buổi tối này đã khắc sâu trong ký ức của tôi như là buổi tối kinh hoàng nhất trong đời.

Tác giả và mẹ Loan của mình - Ảnh tác giả cung cấp

Thiên thần hộ mệnh của tôi ở đâu?

Rất cuộc, ba tháng sau khi chuyến thăm của bố tôi trôi qua, tôi đã lấy được sự tự tin. Tharsilla (ân nhân của tôi) đã hẹn gặp thầy dạy môn tôn giáo và đồng thời là một người họ hàng xa của bà trong một quán ăn, và như thường lệ bà dẫn tôi đi cùng. Sau bữa ăn, bà yêu cầu nhân viên phục vụ mang cho tôi bút màu và giấy vì bà biết tôi thích vẽ.

Tuy nhiên, khi nhìn bức tranh đã hoàn chỉnh của tôi, bà bị mất bình tĩnh một lúc. "Hôm nay cháu có chuyện gì vậy? - bà kinh hoàng hỏi - Tại sao cháu lại vẽ cái này? Người này là ai?".

Trên tấm tranh là một người đàn ông da trắng với vẻ mặt hèn hạ, hai cánh tay khoanh lại, trong trang phục của một tội phạm và ngồi sau song sắt.

Tôi im lặng và chỉ nhún vai, không thể tiết lộ danh tính của người được miêu tả. Tôi thầm mong bà, người mẹ thứ hai của tôi, sẽ thay tôi xưng tên của kẻ đó và giải thoát cho tôi.

Tharsilla đưa bức tranh cho thầy giáo của tôi xem. Sau khi nhìn một lúc lâu, thầy nói: "Isabelle là một cô gái rất nhạy cảm, tôi biết điều đó từ trong lớp. Cô rất thương những người nghèo khó. Tôi chắc chắn rằng cô ấy muốn bày tỏ điều đó".

Những cái nhìn dò hỏi của họ hướng về phía tôi. "Vậy à?" - Tharsilla hỏi, vẫn chưa thôi lo lắng. Tôi gật đầu, mỉm cười và lấy lại tờ giấy.

Ngay lập tức tôi vò nát nó. Tharsilla đã bình tâm trở lại, bà mỉm cười với tôi, cả hai tiếp tục cuộc trò chuyện của mình. Tôi đã thất bại, điều đó khiến tôi cảm thấy vô cùng chán nản. Từ đó trở đi, tình yêu và mối thiện cảm mà mọi người dành cho tôi mất dần ý nghĩa.

Đằng nào mọi người cũng không hiểu mình, tôi tự nhủ. Có lẽ họ không mấy may quan tâm đến tôi. Ý nghĩ này khiến tôi tức giận một cách bất lực.

Sau đó, tôi có cảm giác như mình bị nghẹt thở. Cuối cùng vào một buổi sáng, trên đường đến trường, tôi bất ngờ quay về. Rồi xem, tôi nghĩ một cách ác ý, họ thậm chí sẽ không hề thấy thiếu tôi!

Với cặp sách đeo trên lưng, tôi quyết tâm bỏ đi. Ngôi nhà nguyện nhỏ bé, trong đó có một cây thánh giá đơn sơ nhắc nhở về Đấng cứu rỗi, toát lên vẻ yên bình đặc biệt. Sự yên ắng này khiến tôi bình tâm trở lại.

"Những thiên thần hộ mệnh của tôi, các người đang ở đâu? Có phải các người đã bỏ rơi tôi? Tại sao các người không giúp tôi? Tôi thật bơ vơ và cô đơn khi không có các người!". Tôi nghe thấy giọng mình vọng lại. Tôi khóc than không nguôi và hoàn toàn tuyệt vọng.

Những ngày sau đó, tôi vẫn tiếp tục bỏ học. Vào sáng sớm, tôi rời căn hộ đúng giờ với đồ dùng học tập, nhưng sau đó tôi đi thẳng đến nhà nguyện.

Một hôm, khi tôi trở về và đặt chiếc cặp xuống hành lang, tôi thấy hai người phụ nữ đứng bật khỏi chiếc ghế dài trong phòng khách. Tharsilla tiến đến chào tôi, niềm nở như mọi khi, trong khi Hélène ngay lập tức biến mất vào phòng tắm.

"Cháu yêu ơi - Tharsilla nhẹ nhàng bắt đầu - Ở trường các bạn của cháu đang nhớ cháu đấy. Đó là lý do tại sao cô đến đây để yêu cầu cháu đừng vắng mặt nữa. Đừng lo, sẽ không có ai giận cháu! Cháu cần được nghỉ ngơi một chút và đã được nghỉ ngơi, vậy là đã ổn. Mọi người đều hiểu điều đó mà".

Tôi gật đầu, ngạc nhiên và đồng thời nhẹ nhõm vì không bị la mắng. Những tuần tiếp theo đó dễ chịu hơn bao giờ hết. Hélène xin nghỉ vài ngày ở nhà. Chị chăm sóc tôi hết sức trù mẫn, giúp tôi làm bài tập về nhà và chiêu chuộng tôi bằng những món quà vặt.

Chủ đề trốn học không bao giờ được nhắc đến. Tôi cảm thấy mình được chào đón ở trường. Các thầy cô giáo của tôi đối xử với tôi một cách cẩn trọng và ân cần. Bạn bè trong lớp mời tôi đến thăm nhà. Lòng tràn trề nguồn dũng khí mới và đầy biết ơn trước cơ hội thứ hai này, tinh thần học tập trước đây cuối cùng đã trở lại trong tôi. Giờ đây tôi có thể ôm chầm cả thế giới!

Vài ngày sau, chuông cửa nhà chúng tôi vang lên. Tôi mở cửa: bố đang đứng trước mặt. Ông chưa kịp nói gì thì Hélène đã vội chạy đến và nói câu mà suốt thời gian qua chị chưa thốt ra được: "Bố đến để đưa em về Pháp".

Tôi để bố bước vào, toàn thân bị cứng đờ. Đón tôi? Về Pháp? Nhưng tại sao? Tại sao lại là bây giờ? Tôi không thể tin được. Hélène tránh ánh mắt của tôi. Đừng lo lắng, tôi tự nhủ, rốt cuộc thì Tharsilla vẫn còn đó. Cô ấy sẽ không bao giờ để cho tôi đi.

Ngay sau đó, như thể đón nhận được suy nghĩ của tôi, Tharsilla có mặt. Ngay sau lời chào, tôi nghe thấy cô cảm ơn bố tôi vì sự xuất hiện nhanh chóng của ông. Đột nhiên, mọi thứ

quanh tôi đều chao đảo. "Cháu thân yêu - cô giải thích - Sau nhiều cân nhắc, cô đã đi đến kết luận rằng tốt nhất là cháu nên quay về với bố mẹ mình. Một đứa trẻ cần bố mẹ của nó. Vì vậy, cô đã viết cho bố của cháu một lá thư"...

Tôi đâm hai ngón tay cứng như bê tông vào bụng kẻ thách thức mình trong nháy mắt. Tôi thấy anh ta gục xuống vì kinh hãi. Anh nằm ngửa như con bọ, khom người, thở hổn hển không ra hơi.

>> Kỳ tới: Kết thúc hay tự do

xin Chúa trừng phạt bố

TTO - Kể từ ngày đó, hạnh phúc của tôi là một tuần trôi qua mà không bị tấn công, hay một ngày mà bố không để ý đến tôi.

Con gái của chim phương hoàng - Kỳ 2: Tôi cần

ISABELLE MÜLLER